

ת"פ 29855/09/18 - מדינת ישראל נגד אשר סויסה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 29855-09-18 מדינת ישראל נ' סויסה(עציר)
ת"פ 731-09-18 מדינת ישראל נ' סויסה(עציר)
תיק חיצוני: 37779/2018

בפני כבוד השופט ירון מינטקביץ
המאשימה
נגד
הנאשם
החלטה

מדינת ישראל ע"י עו"ד הילה אקוע
אשר סויסה ע"י עו"ד מעין נופר עמון

לפני בקשת הנאשם לצאת ממעצרו, בליווי שב"ס או באופן עצמאי, בארבעה מועדים שונים, הראשון שבהם ביום 11.6.19 והאחרון ביום 23.6.19, לצורך קבלת טיפולי שיניים. דין הבקשה על שתי חלופותיה להידחות, הן מטעמים דיוניים והן לגופו של עניין:

ראשית אומר, ב"כ הנאשם הגישה ביום 14.10.18 בקשה זהה לחלוטין במהלך הדיונים בבקשה להורות על מעצר המשיב עד תום ההליכים. הבקשה נדונה ונדחתה ונקבע, כי הנאשם יטופל במסגרת מעצרו (ר' החלטת כב' הש' גבאי ריכטר בדיון מיום 16.10.18 בתיק מ"ת 744-09-18).

התנהלותה של ב"כ הנאשם קשה בעיני. משנתנה החלטה בבקשה יש לפעול על פיה, ואם ב"כ הנאשם אינה משלימה עם ההחלטה, היה בידה לערור עליה. לא ניתן להתעלם מהחלטה שיפוטית ולהגיש מחדש את אותה הבקשה בדיוק לאחר מספר חודשים, אך למותב אחר בתיק העיקרי, מבלי לגלות שעניין זה כבר נדון והוכרע. טעם זה לבדו מצדיק את דחיית הבקשה על הסף, הן משום שהעניין כבר נדון והוכרע על ידי שופט בדרגתי והן בשל אופן ההתנהלות.

באותו הקשר אוסיף, כי העובדה שהבקשה הועלתה לפני למעלה מחצי שנה ונזנחה לאחר שהנאשם הופנה לקבלת טיפול שיניים בשב"ס, מעידה גם על מידת הדחיפות והנחיצות שבטיפול המבוקש.

גם לגופו של עניין לא מצאתי ממש בבקשה:

לעניין הבקשה ליציאה ללא ליווי אומר, כי יציאת נאשם שבמעצר עד תום ההליכים לחופשה ממעצר לצרכים פרטיים היא עניין נדיר, אשר בית משפט נעתר לו במקרים חריגים ויוצאי דופן בלבד. ר' למשל בש"פ 5874/02, אריאל אטיה נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי "ככלל, אין זה סביר שאדם יהיה משוחרר לחופשה אם נקבע על-ידי בית-המשפט ש**נשקפת ממנו מסוכנות המחייבת את מעצרו עד לתום ההליכים**". ר' גם בש"פ 5857/17, דניס קורובקוב נ' מדינת ישראל, שם נדון היחס שבין יציאת עצור לחופשה לבין הוצאתו בליווי שב"ס.

ביתר שאת דברים אמורים כאשר מדובר במי שהורשע בדינו וחזקת החפות בעניינו אינה קיימת עוד. ועל כך אוסיף, כי

מדובר באדם אשר לחובתו עשרות רבות של הרשעות קודמות במגוון עבירות ומסוכנותו גבוהה, ועל כן אין מקום להטיל על הציבור את הסיכון שבשחרורו גם לפרקי זמן קצרים. העובדה שהמשיב שוחרר ממעצרו למספר שעות לרגל חתונת בנו אינה מקנה לו זכות ליציאות קבועות ממעצרו. במיוחד דברים אמורים כאשר גם ההחלטה לאפשר לנאשם לצאת לאותו ארוע נומקה בנסיבותיו המיוחדות של המקרה (ר' החלטה מיום 5.3.19 במ"ת 744-09-17).

על כל אלה אוסיף, כי היציאות המבוקשות הן במועדים שחלים כולם לאחר מועד שימוע גזר הדין, ועל כן אין מדובר ביציאה של עציר ממעצרו, אלא בחופשה ממאסר, אשר כלל אינה בסמכותו של בית המשפט, אלא נתונה לשיקול דעת שב"ס.

גם דין הבקשה ליציאת המשיב בליווי שב"ס להידחות על הסף, שהרי מדובר בעתירת עציר שמצויה בסמכותו של בית המשפט המחוזי, ולא בסמכותו של בית משפט השלום, במסגרת התיק הפלילי.

ואף לו הייתי סבור שנתונה לי הסמכות להורות לשב"ס להוציא את הנאשם בליווי, לא הייתי רואה לעשות כן בשל אי מיצוי ההליכים מול שב"ס והעדר תמיכה ראיתית לאמור בבקשה: אין לפני כל נתון ממנו עולה כי לא ניתן לטפל בנאשם במסגרת מעצרו, בין על ידי רופא שב"ס בין על ידי רופא מטעמו של הנאשם, שיגיע לטפל בו במסגרת מעצרו (ר' הודעת שב"ס בתיק המ"ת מיום 22.10.18). כל אשר צורף לבקשה שלפני הוא מסמך לקוני בכתב יד, ממנו עולה כי הנאשם הוזמן לארבע פגישות אצל רופא שיניים - ללא פירוט מינימלי מהו הטיפול הדרוש והסבר מדוע יש לבצעו דווקא במרפאה פרטית. אוסיף, כי בעקבות החלטת כב' הש' גבאי ריכטר מיום 16.10.18 בתיק המ"ת הופנה הנאשם לרופא שיניים במסגרת שב"ס, ואין לפני כל בסיס לטענת ב"כ הנאשם, כי הוא לא יטופל כראוי במסגרת מעצרו. המעט שניתן היה לצפות לו הוא, כי לבקשה תצורף חוות דעת המסבירה מדוע לא ניתן לטפל בנאשם במסגרת המעצר וכן עמדת שב"ס ביחס למבוקש.

לפיכך הנאשם יטופל במסגרת מאסרו, ככל אסיר או עצור אחר. ר' בהקשר זה עת"א 59069-08-18, שם נקבע:

על פי עדותו של מומחה המשיב, שב"ס מספק טיפול משמר כולל סתימות, עקירות וכדומה וטיפול זה ניתן להעניק גם לעותר ואין מניעה להעניקו לעותר.

השאלה היא האם לאסיר מוקנית זכות לבחור את הרופא שיטפל בו, כמו גם את טיב הטיפול הרפואי ואיכותו והאם השוויון בין אסירים הוא שיקול רלוונטי בבחינת בקשתו של אסיר להיעזר בשירותיו של רופא מטעמו.

השאלה בדבר היקף זכותו של אסיר לבחור את טיב ואיכות הטיפול לו הוא זקוק מתעוררת רק בנסיבות בהן הטיפול המוצע על ידי שב"ס הינו פחות בטיבו ובאיכותו מהטיפול המבוקש על ידי האסיר.

מעמדת הגורמים המקצועיים של המשיב, לא ניתן לקבוע שהטיפול המוצע לו בשב"ס הינו פחות איכותי. כמו כן, לא שוכנעתי מהטענה שהעותר סובל מדנטופוביה כפי שנטען. הוא לא תמך את טענתו בחוות דעת ועדיפה בעיני עמדת גורמי המקצוע של שב"ס (לעניין טיפולים רפואיים ו/או הכנסת רופא פרטי לכלא, ראה רע"ב 1233/13 שי שירזי נ' שב"ס (החלטה מיום 5/3/13) השופט דנציגר וכן עע"א 4463/94 גולן נ' שב"ס), שם נקבע כי זכותו של אסיר לבחור את הרופא המטפל ואת הטיפול שיינתן לו, כפופה לאיזון מול חובת שב"ס להבטיח שלילת חירותו של האסיר ואת סדרי בית הסוהר. במסגרת האיזון יש לשקול את חומרת המחלה וסכנתה לבריאות האסיר, את קיומן של

דרכי טיפול שונות לריפוייה, ואת העובדה שהאסיר נמצא קודם לכן בטיפול רפואי. בעניין שירזי נקבע כי מקום בו מדובר בטיפול שאינו מציל חיים והטיפול מצוי בסל המוענק לאסיר סביר ועולה בקנה עם המקובל, יגבר האינטרס של הענקת טיפול דומה לכלל האסירים בין כותלי הכלא על ידי שב"ס ויצדיק אי היעדרות לבקשת האסיר לעשות שימוש בשירותיו של רופא פרטי (כמו כן, ראה בעניין זה, את הוראות פקנ"צ 04.46.00).

לאור האמור למעלה, הבקשה על שתי חלופותיה נדחת.

ניתנה היום, ב' סיוון תשע"ט, 05 יוני 2019, בהעדר הצדדים.